

Oni v sobi zopet nekaj časa molčé. Potem pravi oče:

»Kaj pa meniš, Janez, da je potrebno? Ti itak veš vse bolje nego mi, in morda se ti vidi potrebno, da se sami napotimo na loški grad in vse povemo oskrbniku? Takó si rešimo teló, ali duša je pogubljena! Kaj meniš, da je potrebno?«

In Janez ne odlaga dolgo z odgovorom: »Mora li biti ravno sekira, oče? Bolniki umirajo, da še učeni gospodje ne morejo povedati, kakó je prišla smrt. In čul sem, da so rane, dobljene po medvedu, nevarne in da se nerade celijo. In rad se prikaže prisad. In prisad pride, in ne vé se, odkod. Tudi mi je pripovedovala stara mati, da ranjencem mraz najprej škoduje. In sedaj so mrzle noči, to veste vsi!«

Takrat so bratje spoznali, kam merijo brata Janeza mirne besede. In oče Ignacij je nekaj premišljal, potem pa dejal:

»Janez ima dobro glavo! Luka, vzemi sekiro in spravi jo pod strop, kjer je bila!«

»In kje v Pismu,« vpraša sin Janez, »kje je zapisano, da moram izdajalca vzprejeti pod svojo streho? Saj tudi ni zapisano, da moram vzeti gada k sebi v posteljo, da me piči, ko se je ogrel ob mojem telesu!«

»Nikjer ni zapisano kaj takega,« pritrди oče, »pač pa je zapisano: Zob za zob!«

»Postavimo ga torej na hladno noč,« dostavi Luka, »kar mu bode itak všeč, ker izvestno ni rad med krivoverci!«

Vsi so zadovoljni s tem sklepom in zdajci vstanejo, da odnesó ubogega Amanda na nočni mraz — v gotovo smrt!

(Dalje prihodnjič.)

Minilo.

Ob okence motno opira glavó,
In v metež sneženi strmi ji okó;
Obrazek jí bled je, jok v milih očéh,
Kje rožic je dóba, kje sreča in smeh?

Na roko si čelo razvneto oprè
In tožno šepeče in vzdihá in mrè:
»Ljubezen in sreča, dišava cvetú,
Odevelo, uvelo, prešló brez sledu!«

S. L. Mozirski.

